

Серію «Гостросюжетна проза» засновано 2023 року

SALLY HEPWORTH
THE SOULMATE

Copyright © 2023 by Sally Hepworth.

All rights reserved.

This is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

First published in the United States by St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing Group

Переклав з англійської *Дмитро Стельмах*

Художнє оформлення *Катерини Лучко*

ISBN 978-617-8373-73-3

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія)

ISBN 978-125-0229-70-0 (англ.)

© Стельмах Д. М., пер. з англ., 2025

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

1

ПІППА

(ЗАРАЗ)

— Там хтось є.

Я стою коло кухонної раковини, руки занурені в теплу мильну воду. Гейб поруч мене, він має витирати тарілки, та здебільшого прикладається до червоного винця й підспівує Едіт Піаф. На вечерю він зготував кок-о-вен, використавши всі каструлі в домі, і якщо мого чоловіка можна схарактеризувати чимсь одним, то це його здатність створити настрій. Він приглушив освітлення, запалив кілька свічок, ще й заговорив зі своїм неповторним французьким акцентом. Якби не діти й моя старша сестра Кет, що всілася на кухонний стіл, це могло би бути романтичним.

— Де? — питає Гейб.

Я виймаю з води руку в рукавичці й указую на вікно. Це якась жінка, гадаю, та важко сказати з упевненістю, бо за нею сідає сонце. Хай там як, я чітко бачу постать за двадцять з гаком метрів від себе, за краєм нашої ділянки, де газон переходить у піщану пішохідну доріжку. *Стежка мільйонерів*, як

звуть її сусіди, за краєвиди з неї на мільйони доларів та мультимільйонні будинки, що стоять на цьому боці скелі. Пішохідна доріжка закінчується прямовисним урвищем, а там, у тридцяти метрах унизу, берег моря з гострим камінням. Часто сюди навідуються люди, щоби помилуватися краєвидом, а надто коли сідає сонце. Та якщо вони затримуються довше, я завжди зупиняюсь в очікуванні.

— *Отам.*

Мій голос тихий, рівний. Я не можу дозволити собі істеріку, зважаючи на чотирирічних допитливих дітей поруч.

— Татусю, куди ти йдеш? — питає Фрея, коли Гейб тягнеться по пальто.

— Іду наловити жабок, лялечко, — каже він, не уповільнюючи ходи.

Гейб цілковито незворушний. Він такий, що і в *будинок у вогні кине́ться*. І може вийти з нього героєм. А може й взагалі не вийти.

— Викликай поліцію, — кидає мені й відчиняє задні двері.

Я знімаю рукавички й вішаю на кран просохнути. Іноді я гадаю, чи варто мені стати трішки такою, як Гейб. Трішки героїською. Натомість я *помічниця*. У кризових ситуаціях я пишу список страв, заковую товари, збираю грошові пожертви, поширюю інформацію. Торік, коли стали просочуватися новини про пандемію, моя родина — батьки, сестра, зовиця, зовицині батьки — всі телефонували мені, щоби почути, чи варто дотримуватися соціальної дистанції, носити маску, щеплюватися. Вони уважно все вислуховували й записували, неначе я якась епідеміологиня, а не юристка із заповітів та майнових справ. Я успішно розв'язувала складні питання, давала поради, почерпнуті з поважних перевірених джерел, заспокоювала родину. Але як бути з надзвичайною ситуацією просто зараз за вікном? Це вже Гейбова сфера.

Дзвоню до поліції із сусідньої кімнати — і їм уже не треба багато пояснювати. Я вже сім разів дзвонила їм, відколи ми переїхали до цього будинку на скелі рік тому. І зараз я просто кажу:

— Це Піппа Джерард, тут хтось на скелі. — І цього достатньо.

Нині вже важко повірити, що ми купили цей будинок *тому*, що він стоїть на скелі.

— Тільки уяви: теплими вечорами ми сидимо надворі й дивимось, як сонце занурюється в море, — сказав Гейб, коли вперше побачив його. — Мрія, та й годі.

І він справді здавався мрією. Будинок на скелі в Портсі, сонному прибережному містечку за кілька годин їзди від Мельбурна, останньому в низці дедалі красивіших містечок на береговій смузі — на самому краї півострова Морнінгтон. Те, що ми можемо дозволити собі таке житло, здавалося фантастикою, навіть якщо це старий котедж, а не один з особняків із піщаника по обидва його боки. Ми були шоковані, коли зрозуміли, що такі *можемо* дозволити це собі. Ми, містяни, навіть гадки не мали про погану славу Кручі, де високі скелі набули популярності серед тих, хто надумав покінчити із життям. Коли ж ми це усвідомили, Гейб уже так любив це місце, що нізащо не відпустив би його.

— Ми справді хочемо, щоб наші дівчатка були поруч із цим, Гейбе? — спитала я його. — Як ми це пояснимо їм? А якщо вони самі підійдуть надто близько до краю?

— Ну, ми поставимо паркан. А якщо вони розпитуватимуть про тих, хто приходить на Кручу, ми просто відповідатимемо їм згідно з їхнім віком.

Гейб видавався такий спокійний, такий прагматичний, що сперечатися здавалося зайвим. І, слід віддати йому належне, робив те, про що казав. Того самого дня, коли ми в'їхали, він

обгородив нашу ділянку й попередив дівчаток, щоб не заходили за паркан без супроводу дорослого. І за рік, що ми прожили тут, вони ніколи не заходили за паркан і точно ніколи не бачили, щоб хтось плигав униз. Та й не могли, бо всі ті сім душ, які приходили до скель, відколи ми поселилися тут, всі сім повернулися назад. Гейб урятував їх усіх.

— Що він їм каже? — питає Кет. Вона підходить до вікна та стає поруч зі мною.

Кет сьогодні працювала, на ній спортивні штани та пухнасті капці, що зовсім не пасували їй старанно нафарбованому обличчю. Це вперше Кет побачила, як хтось прийшов на Кручу, і така драма їй вочевидь розвеселила, хоч сестра й силкується здаватися похмурою відповідно до події.

— Він питає, чи може чимсь допомогти. Або ж може спитати, чи їм подобається краєвид. Будь-що, аби відвернути їх від їхніх думок і повернути до світу. А тоді намагається розговорити їх.

Ми дивимось, як Гейб наближається до жінки, як вона повертається до нього обличчям. Вона далі від краю, ніж усі вони зазвичай, що здається мені добрим знаком.

— Краєвид? — перепитує Кет. — І це спрацьовує?

— Вочевидь.

Проте ми обидві знаємо: немає ніякого значення, що каже Гейб. Люди сходять зі скелі не тому, що він їм щось каже. Вони сходять через те, який він. Коли люди зустрічаються з Гейбом, вони почуваються в безпеці. Побачивши його. Я завжди думала, що з нього вийшов би першокласний лідер якогось культу. Чи продавець вживаних авто. Минулого тижня про Гейба написали в місцевій газетці: «НОВИЙ МЕШКАНЕЦЬ РЯТУЄ ЖИТТЯ НА КРУЧІ». У статті йшлося про нього як про «янгота». Ще й фото розмістили, де Гейб стоїть на Кручі й широко всміхається. Із золотистою засмагою, блакитними очима

та пісочним волоссям, скуйовдженим вітром, він мав вигляд і серфінгіста, й горянина водночас.

Я часто запитую себе, чи не врода допомагає його таланту переконувати людей жити? І щодня отримую нагадування про це — не від Гейба, від інших людей.

— Чим ви його приворожили?

— Це *ваш* чоловік?

— Та він просто *красень*.

І не тому, що я неприваблива. У старших класах хлопці давали мені сім балів із десяти за зовнішність (а я давала їм десять з десяти за мудакуватість), однак гадаю, що сім балів я здобула заслужено.

Я мала приємну усмішку, хвилясте світле волосся, пропорційну фігуру... а до того ж у мене вище за середнє чоло й менші за середні очі. Я витискаю все з того, що маю, а з макіяжем і на високих підборах можу й на вісім з половиною балів потягти. Та все ж, ніде правди діти, майже щоранку я прокидаюсь, схожа на Шрека, а Гейб — на Кріса Гемсворта, і заперечувати таке годі.

Гейб і та жінка жваво про щось балакають. Гейб багато жестикулює. Як вважають всі, він жестикулює пристрасно, та сьогодні робить це особливо енергійно.

— А що буде, коли вони не захочуть помилуватися краєвидом? — запитує Кет.

Я знизую плечима.

— Дякувати долі, нам ще не доводилося стикатися з такою проблемою.

Вперше ми побачили людину на скелі якоїсь неділі пополудні. Дівчатка бавилися в надувному басейні, бо нам з Гейбом страх як не хотілося спускатися мільйонами сходів на берег. Ми щойно поселилися в будинку на скелі. Світило сонце, від води налітав легенький вітерець. Я й Гейб смакували

джином із тоніком і саме вітали одне одного за наше мудре рішення переїхати до моря.

— Матусю, — сказала Аша, — отой чоловік підійшов дуже близько до краю. Він може впасти.

Я глянула туди, куди вказував її палець. Той чоловік і справді стояв дуже близько до урвища: носки черевиків уже над прірвою, правицею тримається за тоненьку гілочку чайного дерева. Проте гілка його не врятує. Якщо ступить за край, то висмикне дерево з корінням.

— Дівчатка, здається, я бачив морозиво в морозильнику, — сказав Гейб, усе зрозумівши швидше за мене. — Може, вам із мамою слід піти й узяти собі?

І від того спокою, що йшов від Гейба, я відчула себе в безпеці й водночас запанікувала. Завела дівчаток до будинку й всадила перед телевизором (одна з переваг обмеженого перегляду телевизора полягає в тому, що коли ви його вмикате, ніякий природний чи неприродний катаклізм не в змозі відвернути увагу дітей від нього), а сама позирала на те, що відбувається за вікном кухні. Було видно, як Гейб спокійно сидить на траві, метрів так за десять від урвища. За кілька хвилин той чоловік повернувся до нього обличчям. Гейбова мова тіла розслаблена, неначе йому нема куди поспішати. Вже п'ять годин сплило, а Гейб усе ще був там. Як і той чоловік, тільки він уже стояв спиною до урвища й говорив — то пристрасно, то пригнічено. Через майже шість годин він заплакав. Коли ж минула сьома година, Гейб підвівся й розпростер руки. І незнайомиць рушив просто до них. Згодом Гейб повідав мені, що той чоловік так вліз у борги через азартні ігри, що не міг глянути в очі дружині й дітям.

— А що ти йому сказав? — спитала я.

— Та майже нічого. Здебільшого я просто слухав. А коли він скінчив, я сказав, що мені дуже шкода.

Коли приїхала поліція, нам дорікнули, чому ми не подзвонили їм раніше. А також похвалили за Гейбові зусилля. Це просто якесь чудо, визнали вони, що непрофесіонал без будь-якого досвіду зміг відвернути когось від фатального кроку. Двоє поліціантів навіть поцікавилися в Гейба, до яких методів він удався. Тепер ми завжди негайно дзвонимо до поліції, але Гейб і досі умовляє всіх відійти від урвища, а я в цей час три-можливо спостерігаю з кухні. Відчуваю, як по шкірі біжать мурашки, і думаю, що ліпше б ми не купували цього клятого будинку. І в цю хвилину теж.

Поки вони стояли там, сонце швидко сіло. Цієї пори року так і буває. У світлі лампи я бачу, що в жінки темне волосся, зібране у хвіст, на ній чорний пуховик до колін. Скидає руки догори — саме так і Гейб робить, коли програє його футбольна команда.

— Тато вже наловив жабок?

Кет і я здригаємось, дивимось униз. Аша стоїть біля наших ніг, у руках у неї виделка. Поруч із нею Фрея.

— Ох, — кажу я. — Ще ні, лялечко.

— А йому треба виделка? — Аша агресивно штрикає нею повітря.

Іноді питаю себе, чи маю я турбуватися через Ашине ментальне здоров'я? Пам'ятаю, як проходила онлайн-опитування на тему «Чи ваш партнер соціопат?» і, відповідаючи на запитання «Чи заподіював він будь-коли шкоду тваринам?», відчула самовдоволення, коли зазначила, що Гейб обожнює тварин. (Ну, майже всіх тварин. У нього дивний пунктик проти лам — після якогось інциденту в зоопарку, — але він не зашкодить їм, і це головне).

Що ж до Аші, я хочу вірити, що коли вона навіть здатна заподіяти шкоду жабі зараз, то переросте це. Неодмінно! Як каже моя мама: «Всі маленькі діти психопати. Це необхідна,